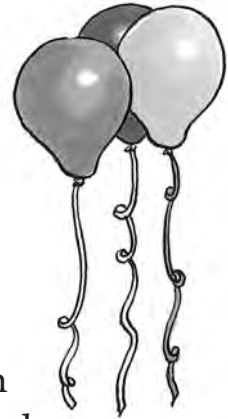

Ballonnen en bloemen

Spekkie leunt op de bezem. Een terras aanvegen is best vermoeiend, zeg! Ook heeft ze net al haar schelpen in een doos gedaan. Die had ze pas op het strand gevonden en daarna uitgestald op de tuintafel. Maar ze moest alles opruimen van haar moeder. ‘Anders is er geen plek voor de hapjes en de glazen,’ had ze gezegd. Ook sjouwde Spekkie extra klapstoelen naar buiten. Die stoelen zijn nodig voor het feestje dat ze morgen gaan geven. Het is een verrassingsfeestje voor Nelson, haar neef. Hij werkt nu alweer vijf jaar bij de politie. Spekkies moeder is daar zo trots op, dat ze vindt dat het gevierd moet worden. Daarom zijn ze nu druk bezig. ‘Is het zo klaar?’ Spekkie hoopt niet dat ze nog een klusje moet doen. Ze heeft namelijk afgesproken met Sproet. Gelukkig zegt haar moeder: ‘Prima geholpen, hoor! Het ziet er buiten al heel gezellig uit. Ik mis alleen nog vrolijke bloemen.’

‘En ballonnen natuurlijk,’ zegt Spekkie. ‘Van die hele grote. Je weet wel, die ze bij de feestwinkel hebben.’

‘Goed idee. Wil jij die straks dan even kopen?’

Spekkie knikt. Ze vindt het altijd leuk om naar de feestwinkel te gaan. Ze hebben er super grappige spullen.

Maar eerst wil ze een boek aan Sproet laten zien. Ze heeft het gisteren geleend uit de bieb. Het heet *Speurdershandboek* en staat vol tips en geheimtaal. Heel interessant, zeker voor een speurder zoals zij.

Want speuren is wat Spekkie het liefste doet. Omdat ze dan vaak een spekkie eet, noemen veel kinderen haar Spekkie. Al is haar echte naam Marloes.

Als de bel gaat, zet ze snel de bezem weg. Zou Sproet daar al zijn?

Het is inderdaad haar vriend. Hij loopt mee naar de tuin en vraagt verbaasd: ‘Waarom staan er zo veel stoelen? Krijgen jullie straks bezoek?’

‘Morgen,’ antwoordt Spekkie. ‘Dan geven we een surprise-party voor Nelson. Omdat hij vijf jaar bij de politie werkt.’

‘Surprise-party? Dus Nelson weet het zelf niet?’

‘Precies!’ zegt Spekkies moeder, die de tuintafel afsopt. ‘Hij denkt dat hij moet helpen met het omzagen van een boom. Als hij dan hierheen komt, zijn al zijn collega’s er al. Ik heb zelfs Bertus uitgenodigd, die pas met pensioen is.’

Spekkie herinnert zich Bertus nog goed. Ze denkt terug aan die keer toen ze vroeg of ze de handboeien om mocht. ‘Tuurlijk,’ zei Bertus. En hij klikte ze meteen vast om haar polsen. Maar toen ze de handboeien af wilde doen, kon hij zogenaamd het sleuteltje niet vinden.

Zo flauw! Toen stond ze daar op het politiebureau, met haar handen aan elkaar vast... En

lachen dat Bertus deed. 'Je bent toch niet zo'n slimme speurder als ik dacht,' had hij plagend gezegd. 'Kijk, het sleuteltje ligt gewoon op mijn bureau.'

Spekkie voelt nog hoe rood ze toen werd.

'Hoe laat begint het feestje?' vraagt ze.

'Rond drie uur. Eerder kan niet,' zegt haar moeder. 'Nelson is heel druk met het bezoek van de koning. Die komt morgen de nieuwe sporthal openen. Daarom moet er veel beveiliging zijn op straat, en Nelson regelt dat allemaal.'

'Knap van hem,' zegt Spekkie. 'Omdat ik net zo goed wil worden als hij, heb ik een speurdersboek uit de bieb gehaald. Sproet, wil je het zien?'

'Vergeet je niet de grote ballonnen te kopen?'

Spekkies moeder haalt alvast geld uit haar tas. 'En wil je ook even langs de bloemenstal van Meryam gaan? Ik zou nog doorgeven wat voor bloemen ik morgen wil. Zeg maar dat het zonnebloemen worden.'

‘Ja, mam.’ Spekkie trekt snel Sproet mee naar binnen. Voordat haar moeder nog meer dingen verzint.

‘Wat staat er allemaal in dat speurdersboek?’ vraagt hij nieuwsgierig. ‘Ik dacht eigenlijk dat je alles van speuren al wist.’

Spekkie glimlacht trots. ‘Dat klopt ook wel. Maar er staat een spannende strip in over een beroemde speurder. En ook veel tips, zoals hoe je iemand kunt schaduwen.’

‘Schaduwen?’ vraagt Sproet verbaasd. Hij is niet zo goed in speuren.

‘Kom mee naar mijn kamer. Dan leg ik het uit.’ Eigenlijk wilde Spekkie voorstellen dat haar vriend als eerste naar boven moest gaan. En dat zij hem dan zou bespioneren.

Maar dat doet ze toch maar niet. Want hoe schaduw je iemand op een trap...?

Een vreemd bericht

‘Ja, ik weet het weer!’ Sproet zit op Spekkies bed en heeft net een stukje in het speurdersboek gelezen. ‘Schaduwen is iemand achtervolgen. En dan op zo’n manier dat die het niet merkt.’

‘Heel goed!’ Spekkie staat bij haar bureau.

‘Dus... stel je voor dat ik verdacht ben en aan de rechterkant van de straat loop. Dan moet jij juist links gaan lopen. En als ik achterom kijk, duik jij snel weg. Zo dus.’ Ze schiet weg achter haar stoel. ‘Maar weet je wat je ook kunt doen?’ Ze pakt haar opschrijfboekje. Sproet kent dat boekje wel. Alles wat Spekkie verdacht vindt, schrijft ze erin op.

‘Valt jou iets op?’ vraagt ze terwijl ze met haar rug naar Sproet gaat staan.

‘Nee, niet echt. Je leest in je opschrijfboekje. Zoals zo vaak.’

‘Mis!’ Spekkie draait zich lachend om. ‘Ik dééd alleen maar alsof ik aan het lezen was. Intussen was ik jou aan het bespioneren.’

‘Hè? Echt?’ Sproet bedenkt dat hij net in

zijn neus heeft zitten peuteren. Zou ze dat hebben gezien? ‘Hoe deed je dat dan?’ vraagt hij snel.

‘Op een héél slimme manier.’ Spekkie komt ook op het bed zitten. ‘Kijk maar. Achter in mijn opschrijfboekje heb ik een spiegeltje geplakt. Terwijl het lijkt of ik lees, kan ik iedereen bespioneren. Die tip staat ook in het boek.’

Terwijl ze erin bladert, zegt Sproet: ‘Weet je, iemand schaduwen of bespioneren lijkt me best leuk. Zullen we het oefenen als jij ballonnen gaat kopen?’ Hij vindt het nogal slim bedacht van zichzelf. Anders blijft Spekkie misschien wel de hele middag in dat boek lezen... Hij weet hoe ze is!

Spekkie vindt het ook een goed idee en even later lopen ze samen over straat.

‘Waar gaan we eerst heen?’ vraagt Sproet.

‘Naar de bloemenstal van Meryam,’ beslist Spekkie.

Sproet kent Meryam ook. Zijn moeder koopt vaak bloemen bij haar.

‘Dus luister,’ gaat Spekkie door, ‘ik ga voorop en jij achtervolgt mij. Maar je weet het: ik mag je niet zien.’

'Ja-haa! Ik ben niet dom.' Sproet rolt met zijn ogen. Spekkie moet nu niet opeens doen alsof hij een kleuter is.

Hij duwt vlug zijn kuif een beetje platter. Als hij dan straks wegduikt, valt die wat minder op.

Spekkie loopt intussen met grote passen weg.

Zo onopvallend mogelijk achtervolgt Sproet zijn vriendin aan de andere kant van de straat. Als ze achterom kijkt, duikt hij weg tussen twee auto's. Of achter een boom. Eén keer verschuilt hij zich in een bushokje, achter een groot affiche.

